

Denne artikkelen har stått i Ildsjelen nr. 2 - 2002

Intervju med Mona Rist

Navn: Mona Rist

Alder: 53

Formell utdannelse: Interiørarkitekt MNIL

Erfaring: Livsoppservatør

Mona Rist forteller i dette intervjuet bl.a. om hennes dype og livslange interesse for det spirituelle, om hvordan hennes bilder blir skapt, og om hennes reiser og sterke interesse for katarerne og tempelridderne.

Intervjuer: Henning Jon Grini

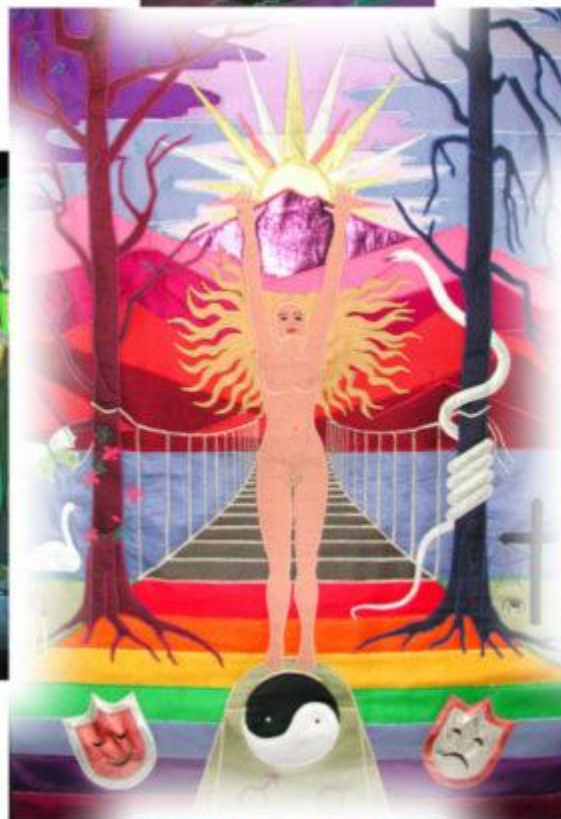
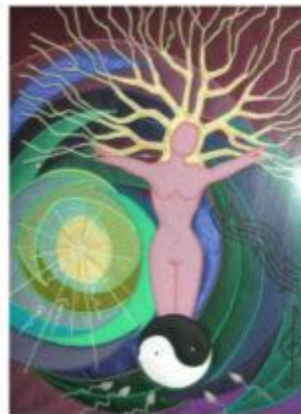
Når begynte du å interessere deg for åndelige tema og hvorfor?

Jeg har alltid vært opptatt av systemer og større sammenhenger. Min far orienterte meg tidlig om nattehimmelens mystikk, og viste meg stjernebildene og de synlige planetene. Helt siden jeg var ganske liten, funderte jeg stadig på hvorfor vi mennesker er her på jorda, og hva slags skapninger vi egentlig er? Dette var svært utfordrende for mitt fantasirike barnesinn.

Jeg hadde dyp respekt for de store sammenhengene og den tilsynelatende orden jeg så rundt meg, og lengtet etter å bli såkalt "opplyst". Jeg ventet, og var overbevist om at når dagen kom og jeg skulle konfirmeres, så ville jeg sikkert bli en kristen. Jeg leste ivrig, ble prestens yndlig, men skuffelsen var stor da opplevelsen uteble.

Men jeg fortsatte å søke, interessen for åndelige tema har ikke avtatt, tvert imot har det mer blitt en livsstil. I min realistiske verden, fylt av naturens forunderlige system er en ting klart for meg, vi styres av en høyere orden. Noen kaller dette GUD.

Du har mange praktfulle kunstverk som henger rundt om i det store huset ditt. Bildene inneholder ganske mye symboler, bl.a. fra astrologien. Kan du fortelle litt om bakgrunnen til dem og hva som inspirerer deg?

Jeg ser på mine, som du kaller kunstverk, som en form

for terapi for meg selv. Derfor blir bildene mine ganske skjellsettende for meg, du kan si milepæler, påminnelser om min egen kronglete vei mot opplysthet.

Jeg ser på mine, som du kaller kunstverk, som en form for terapi for meg selv. For å bli kreativ og lage et slikt bilde er jeg avhengig av inspirasjon på et helt spesielt felt. I starten trodde jeg at det var når jeg var nedfor at inspirasjonen kom. Det var nemlig i slike perioder at jeg var mest produktiv. Jeg kunne sy/male dag og natt når det kom over meg. Men senere har jeg kommet fram til at det nok mer handler om at jeg i de nedstemte periodene også går dypere inn i min egen psyke og gransker mine egne reaksjonsmønstre. Når jeg så har fått tak i problemet, virker det som veien til å kreere noe er ganske kort.

Bildets hovedtema ligger da ofte svært nær det som har vært problemstillingen, og på en noe mer objektiv måte får jeg belyst rent figurativt hva som er mine innerste stengsler.

Derfor blir bildene mine ganske skjellsettende for meg, du kan si milepæler, påminnelser om min egen kronglete vei mot opplysthet. Men bare jeg vet kronologien i bildene. Det henger jo noen menn rundt på veggene mine også, de representerer nettopp dette, livserfaring gjennom mellommenneskelig samkvem. Så det er først og fremst egenerapi som henger på veggene her. Det er ikke bilder jeg ønsker å vise frem, men mitt innerste sjelsliv, eller uttrykt på en annen måte, min egen dagbok.

Men jeg tror også at man kan bruke sin kreativitet, visuelt i form av for eksempel bilder, til å jobbe seg ut av spesielle problemstillinger. Siden de henger på veggen gir de en uunngåelig påminnelse flere ganger om dagen.

Noen ganger lager jeg allikevel bilder ut fra en annen motivasjon, for eksempel til en god venninne som fyller 50 år. Men det kan også være til andre begivenheter, giftermål, eller noen som skal døpes. Det jeg da gjør er å prøve å tune meg inn på personen, kanskje etter å ha gjort en astrologisk analyse for deretter å lage en syntese. Jeg prøver deretter å lage et bilde som viser hvordan jeg fornemmer deres helhetsenergi. Det blir alltid et veldig personlig bilde på den måten. Derfor er det morsomt å lage og morsomt å få også.

Hva skjedde med illustrasjonene du holdt på med til Herkules 12 arbeider?

Birgit Lomborg, en kjent teosof fra Danmark, begynte i sin tid på en serie om Herkules 12 arbeider. Hun skulle ta foredragene opp på video for lettere å spre kunnskapen ut på markedet. Siden vi var gode bekjente, ville hun ha meg til å illustrere de forskjellige arbeidene, gi dem et visuelt uttrykk. Vi begynte sammen å gjøre dette og jeg laget seks bilder. Jeg vet ikke hvor mange foredrag eller videobånd hun fikk laget ferdig. Men etter mine seks bilder, kom jeg til syvende hus astrologisk eller Herkules syvende arbeid, som jo handler om partnerskap. Og da stoppet det opp for meg. Jeg skilte meg og Birgit ble også skilt, så begge stoppet opp i prosessen. Så på en måte så sitter vi begge to med en liknende problemstilling, Herkules' syvende arbeid er ikke avsluttet. Men jeg har god tro på at inspirasjonen snart kommer tilbake, jeg kan allikevel bare snakke for min egen del.

Du startet opp allerede tidlig på 70-tallet en gruppe som tok opp alternative og åndelige tema i ditt eget hjem. Jeg begynte selv i den gruppen for over 7 år siden og det har vært svært berikende for meg personlig. Foruten at dere ukentlig møtes hver onsdag har dere også arrangert utallige kurs med kursholdere fra både inn og utland. Du har egentlig drevet et eget alternativt senter. Kan du fortelle litt om denne gruppen?

Det startet med at en lege her i byen opprettet en gruppe som drev med yoga på kveldstid. Men så ble han syk og trakk seg tilbake. Jeg overtok i 1974 og drev videre. To av dem som var med fra starten er fortsatt med i gruppen i dag. Jeg er ikke på noen måte leder for denne gruppen, men jeg har hatt det privilegium at jeg har hatt tid, plass og mulighet til å huse en slik vennegruppe.

Siden gruppens interessefelt hadde stor prioritet for meg som person, var det naturlig at de havnet i mitt hjem allerede den gangen.

Når jeg da omsider giftet meg, bygde vi et ganske stort hus med henblikk på nettopp gruppen. Min eks.mann og jeg var enige i at vi skulle ha et hus for mennesker, et treffsted for alternativt tenkende mennesker. Huset ble derfor bygget i den ånden, og har fortsatt å fungere etter hensikten i snart 15 år.

Hele tiden har jeg hatt en forståelse at jeg skal være en form for katalysator for at noe skal ha muligheten til å gro, og det har vært viktig for mange av mine personlige avgjørelser. Jeg ser meg selv som svært privilegert som har fått anledning til å bidra på denne måten, det har i alle fall gjort mitt liv rikere å leve.

Du har ganske stor interesse for de mindre samfunnene som levde ved siden av kristendommen, for eksempel Qumran, Katarene, Tempelridderne o.s.v. Hvorfor har du hatt en slik dragning til disse samfunnene?

Jeg føler at et menneske går gjennom mange epoker, kapitler i løpet av sitt liv. Slik jeg vurderer min barndom så har jeg hatt veldig mange markante perioder i oppveksten, hvor temaene har vært sprikende sett i forhold til en naturlig progresjon.

Flere fremmede kulturer og skikker, skinner igjennom for hva som interesserte i perioder. Var innom både diamant i nesevingen , magedans, fasinasjon av negre, indianerlek m.m. før jeg begynte på skolen. Jeg har alltid vært vitebegjærlig, og ville utforske tingene på min egen kropp. Elsket å prøve ut grenser, noen ganger litt ekstreme ting. For eksempel ville jeg se om jeg kunne tåle å være innelukket i et lite rom i lang tid for å se hvor grensen min gikk. Ikke rart min gamle mormor sladret, hun syntes nok mine eksperimenter var på kanten av det aksepterte.

Senere da jeg flyttet for meg selv, prøvde jeg å leve et helt år på vekster jeg samlet i naturen. Vegetarianer var jeg blitt allerede i ungdommen. Slik tilegnet jeg meg ganske stor kunnskap om overlevelseskunsten. Etterhvert ble jeg god på alt om urter, røtter, bær, nøtter, tang og sopp, og på hvordan jeg skulle oppbevare og tilberede dem.

Så jeg har foretatt mange eksperimenter og jeg tror at de forskjellige dragningene på en måte gjenspeiler det vårt genmateriale er bygd opp av. ”Man lever forlengs men livet kan kun forstås baklengs”. Dette sto skrevet på russekortet mitt husker jeg, og er fortsatt enig i det.

Jeg fornemmer at jeg har vært mer eller mindre knyttet til disse forskjellige kulturene. Som for så mange andre har min store lidenskap vært å reise og besøke disse områdene. Jeg har nettopp vært i Peru og året før var jeg i Egypt. Har også vært i Russland og Sydfrankrike, i området hvor katarerne levde. Området rundt Renne le Chathau var fylt med historie og masse spennende stoff. Det å gå tilbake og la cellene bidra med hukommelsen, gir ferien en helt ny dimensjon. Det er en usedvanlig opplevelse når du føler at kroppen gir gjenklang. Kanskje man finner noe som en ikke har jobbet ferdig? Det er slike opplevelser jeg leter etter, dette gir inspirasjon. Det å få opp noe ubearbeidet, gir meg en oppmuntrende utfordring. Uten bearbeidelse, kan du gå glipp av noe groms som ligger og stenger. Jeg er kanskje litt pirkete, men jeg vil fryktelig gjerne få ryddet opp i mine stengsler, og å gjøre det så riktig som jeg makter.

Du har jo hatt anledning til å reise mye og mange av disse reisene har jo nettopp gått til slike steder som du har vært fasinert av. Er det noen steder du spesielt likte eller ikke likte?

Stedene hvor tempelridderne levde og regjerte har alltid fasinert meg. Dette er ganske sammenfallende med katarernes landområder. Jeg vil gjerne tilbake dit, føler det ligger igjen for meg ubearbeidet materiale der.

Jeg har vært på Malta og på Kreta hvor tempelridderne i sin tid holdt til. Denne ordenen føler jeg betyr noe grunnleggende for min genstruktur, som jeg ikke helt har fått taket på ennå. Så dragningen mot disse områdene er fortsatt like sterk. Dette vil jeg gjerne utforske når jeg får anledning.

Det å komme til Peru var også en veldig dyp opplevelse, med røtter utrolig langt tilbake i tid. Der følte jeg meg hensatt til mange tusener av år tilbake. Gruppen jeg reiste sammen med var spesielt privilegert fordi vi hadde inkaindianeren Willaru som guide. Han er et flott menneske og en nydelig sjel. Han ønsket å trekke seg mer tilbake og starte egen mysterieskole om noen år. Jeg ser ikke bort ifra at det kunne være et sted å bli gammel med likesinnede rundt seg. Sammen med Willaru opplevde vi en utrolig ro og en dyp kontakt med det fundamentale, det jordnære, det som virkelig betyr noe for å overleve på jorden.

Egypt derimot var for meg en skuffelse. Det kan selvfølgelig ha noe med situasjonen å gjøre. Jeg var på en arkitekt-tur hvor fokus ble lagt på bokultur og bygninger. Den åndelige biten måtte vike for studier av byggeskikk. Allikevel fornemmet jeg sterkt Egypts tidligere storhet, men aller mest sorgen over at det meste var vanskjøttet og ødelagt. Samfunnet følte som i overveldende grad fylt av negativitet, så det majestetiske Egypt fikk jeg bare bitvis tak i. Kanskje jeg skulle reist til et annet sted i Egypt for å få tak i det, ikke til storbyene Kairo og Alexandria. Biblioteket, som for øvrig er tegnet av et norsk arkitektkontor, var praktfullt og absolutt severdig. Vel, jeg sier ikke at jeg aldri vil besøke Egypt igjen, men kanskje lenger opp langs Nilen neste gang!

Som lyd og motlyd, lys og mørke eller komplementære farger, er livet for meg en studie i harmonisering.

Er det noen opplevelser utenom det vanlige du selv har erfart som du kunne tenke deg å dele med oss?

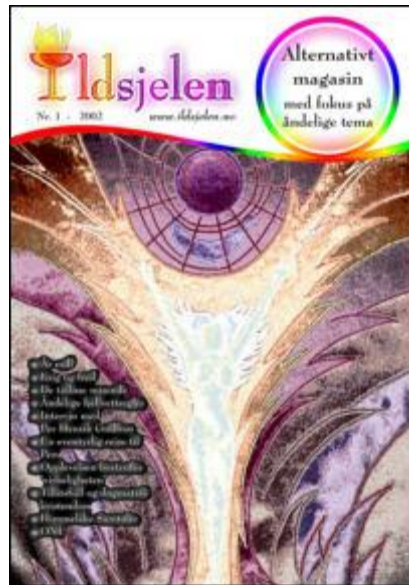
Jeg har hatt noen opplevelser på det indre som har vært viktige milepæler i mitt liv, bl.a. ut av kroppen opplevelser. Første gangen var det framprovosert av meg selv, og det er viktig å si at det ikke er riktig måte å gjøre det på. Det er farlig å forta slike eksperimenter uten en erfaren medhjelper i samme rom. Men med min nysgjerrige natur ville jeg helst erfare det på egen hånd, også fordi jeg er for skeptisk til å akseptere andres erfaring.

Opplevelsen ga meg en dyp respekt og ydmykhet for den menneskelige natur. Jeg fikk en erfaring med sterkere krefter enn det man skal eksperimentere med i så ung alder. Jeg var ikke mer enn 20 år den gangen. I ærbødighet lot jeg det gå 7 år før jeg prøvde igjen, og det til tross for min nysgjerrige holdning vanligvis.

Jeg fastet en uke, rensset kroppen med å tygge gassbind, gjorde en total renselse før jeg skulle forta reisen på det astrale. Det var en grundig fysisk forberedelse, ingen impulsiv handling. Jeg var heldig og hadde en fin opplevelse. Men det jeg glemte, som kunne ha forårsaket negative opplevelser, var at jeg ikke kjente helhetens verdi og rensset sinnet like grundig som kroppen. Jeg var jo en ung person den gangen. Slike eksperimenter må man ikke anbefale noen å gjøre uten at de har med seg en erfaren som kan geleide dem på veien, for det er sterke

krefter man kommer i kontakt med. Flere slike opplevelser har ført meg videre i livet, og beriket det å være på jorden.

Ut fra min erfaring er vår dualistiske verden bestående av like mye lys som mørke. Det ene kan ikke eksistere uten det andre. Alt tilhører det samme systemet, GUD om du vil! Dess mer lys vi greier å fylle tilværelsen med, jo mer mørke vil også komme til syne. Kanskje er det forklaringen på kontrastene vi opplever rundt oss på jorda i dag. Jeg tror ikke vi skal være redde for det mørke, kunsten er å bli venn med alle energiene vi består av. Ved å kjenne alle sinnets avkroker slipper frykten ikke til, og livet er i ballanse. Som lyd og motlyd, lys og mørke eller komplementære farger, er livet for meg en studie i harmonisering.

Mona Rist står bak coveret fra nr.1 - 2002

